

**Odbor dopravy a silničního
hospodářství**
oddělení dopravy a správních agend

datum	oprávněná úřední osoba	číslo jednací	spisová značka
15. dubna 2019	JUDr. Anna Kůrková	KUZL-24955/2019	KUSP-71266/2018/DOP/Ků

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání **XX, nar. xxxx**, bytem **xxxx**, přezkoumal rozhodnutí Odboru správního Městského úřadu Uherský Brod (dále jen „správní orgán“) ze dne 17. 10. 2018, č. j. OS-D/2603/12/18/Po, kterým byl výše jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a rozhodl **t a k t o** :

**V souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání XX
z a m í t á
a rozhodnutí správního orgánu ze dne 17. 10. 2018, č. j. OS-D/2603/12/18/Po,
s e p o t v r z u j e .**

Odůvodnění:

I.

Výše uvedeným rozhodnutím byl XX (dále také „obviněný“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 7. 8. 2018 ve 08:44 hod. na komunikaci I/50, v obci Bystřice pod Lopeníkem, u domu č. p. 274, ve směru jízdy na obec Starý Hrozenkov, při řízení motorového vozidla zn. Hyundai ix35, r. z. 4AI 3236, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, jel rychlostí jízdy nejméně 90 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o nejméně 40 km/hod. Tímto jednáním měl z nedbalosti porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek mu jako správní trest byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, § 35 písm. b) a c), ust. § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla v souladu s ust. § 95 odst. 1 přestupkového zákona a podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1.000 Kč.

Rozhodnutí o přestupku mu bylo oznámeno doručením písemného vyhotovení dne 26. 10. 2018. Proti rozhodnutí o přestupku obviněný podal v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil.

Obviněný v odvolání namítá, že správní orgán neakceptoval jeho druhou omluvu z ústního jednání ze zdravotních důvodů, přestože byla řádná a včasná. Správnímu orgánu pouze vadilo, že nemá představu o závažnosti onemocnění obviněného. Správnímu orgánu nic nebránilo obviněného vyzvat k doložení diagnózy nebo kontaktovat ošetřujícího lékaře. Konáním ústního jednání v nepřítomnosti obviněného bylo porušeno právo obviněného být slyšen a vyjádřit se k věci. Správní orgán měl navíc obviněného opětovně vyzvat k seznámení s podklady pro rozhodnutí. Ke skutkovému stavu obviněný namítá, že s ohledem na umístění domu č. p. 274 není vůbec jasné, kde se přestupek měl stát a kde byl umístěn radar. Rovněž na charakter obce není zřejmé, zda se přestupek stal v zastavěné nebo nezastavěné části obce. Dále dle obviněného chybí konkrétní posouzení škodlivosti překročení rychlosti ve dvou skutkových podstatách překročení rychlosti. Obviněný s naměřenou rychlostí při silniční kontrole nesouhlasil a dokládal to důkazem, který policisté neakceptovali. Obviněný se navíc domnívá, že tachometr jeho vozidla nefunguje správně a ukazuje nižší než skutečnou rychlost, na což policisty rovněž upozornil. Po odborném prohlédnutí vozidla bude obviněný správní orgán informovat. Obviněný dále žádá odvolací orgán, aby mu umožnil rozvést a doplnit své námítky, které v této fázi řízení nepovažuje za hospodárné dopodrobna rozvádět, k čemuž trvá na předvolání k ústnímu jednání. Při ústním jednání navrhuje výslech policistů jako svědků a provedení důkazu, který dokládal policistům. Obviněný rovněž namítá, že ve výroku o správním trestu vedle pokuty a zákazu činnosti chybí uvedení přidělených bodů.

V reakci na odvolací námítky obviněného odvolací orgán doplnil dokazování o mapu obce Bystřice pod Lopeníkem se zachycením domu č. p. 274, pořízenou prostřednictvím internetového prohlížeče <https://mapy.cz>, a dále z téhož internetového prohlížeče fotografii vjezdu do obce Bystřice pod Lopeníkem ze směru příjezdu obviněného. S oběma podklady obviněného seznámil.

Obviněný se k těmto fotografiím vyjádřil tak, že nerozumí, co mají prokazovat. Při pohledu na google maps je patrné, že dům č. p. 274 se nachází na jiné ulici, v jiné vertikální výšce a horizontálně cca 75 metrů od silnice I/50. Vjezd do obce Bystřice pod Lopeníkem je cca 300 metrů od místa měření. Po průjezdu obcí od Uherského Brodu se po cca 250 metrech zastavěná část obce změní v nezastavěnou (vpravo zahrady, vlevo zatravněný svah – bez vjezdu do domů a bez možnosti ponechat zaparkované vozidlo) a tento charakter obce pokračuje i za křižovatkou poblíž domu č. p. 274, je přerušen přechodem pro chodce s autobusovou zastávkou a poté již obec končí. Obviněný proto dovozuje, že by bylo vhodnější upravit rychlost v obci. Současné dopravní značení je tak nejasné (v nezastavěné části obce lze jet rychlostí 90 km/h). Obviněný navrhuje vyslechnout policisty jako svědky, místní šetření a vypracovat posudek znalce v oblasti bezpečnosti silničního provozu, který by po zjištění přesného místa přestupku odpověděl na otázku, zdali a proč se jedná o zastavěnou či nezastavěnou část obce a jaká rychlost je zde s ohledem na všechny konkrétní okolnosti vhodná. Znalecký posudek má význam pro posouzení míry škodlivosti přestupku. Podle obviněného je na místě uvážit využití ust. § 44 přestupkového zákona, a to s ohledem na okolnosti přestupku. Obviněný dovozuje, že zatímco ve skutkové podstatě „f4“ bude materiální znak naplněn zpravidla vždy, ve skutkové podstatě „f3“ to bude zpravidla ve většině případů, ovšem ve skutkové podstatě „f2“ s ohledem na konkrétní okolnosti přestupku nemusí být materiální znak přestupku vůbec naplněn. Dále obviněný uvádí, že je na místě uvádět počet bodů do výroku o přestupku.

II.

Odvolací orgán nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvoláním přípustným (tj. podaným osobou k tomu oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat), a dále odvoláním včas podaným.

Odvolání není důvodné.

III.

Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

1. Skutkový stav:

Odvolací orgán nebude opětovně dlouze rekapitulovat spisový materiál. Shrnutí podkladů pro vydání rozhodnutí a provedených důkazů je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu. V projednávané věci jsou postaveny najisto tyto skutečnosti:

Ze záznamu o přestupku vyplývá, že dne 7. 8. 2018 v 8:44 hod. v obci Bystřice pod Lopeníkem, u domu č. p. 274 byla silničním laserovým rychloměrem LaserCam4, výr. č. měřidla LE0466, změřena rychlost vozidla RZ 4AI 3236. Spisový materiál dále obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70487-17 ze dne 27. 11. 2017, potvrzující, že silniční laserový rychloměr LaserCam4, výr. č. měřidla LE0466, je ověřen a lze jej používat k měření rychlosti, když platnost tohoto ověření končí dne 26. 11. 2018. Pokud tedy byla tímto přístrojem změřena rychlost vozidla RZ 4AI 3236 dne 7. 8. 2018, nelze než konstatovat, že se tak stalo v době, kdy přístroj měl požadované metrologické vlastnosti.

Z fotografického snímku č. 002372, který byl v inkriminovaném okamžiku pořízen výše uvedeným rychloměrem, je zcela zjevné, že vozidlu RZ 4AI 3236 byla v místě měření naměřena rychlost jízdy 93 km/h. Každý radar, který Policie ČR, vojenská policie nebo obecní police k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám. Radary musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně kalibrován. Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru a musí být zohledněna buď policistou, strážníkem nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. S ohledem na výše uvedené ze snímku č. 002372 pořízeného dne 7. 8. 2018 v 8:44 hod. vyplývá, že při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h řidič vozidla RZ 4AI 3236 jel v uvedenou dobu v místě měření v obci Bystřice pod Lopeníkem, u domu č. p. 274 rychlostí nejméně 90 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost obci tak překročil minimálně o 40 km/h.

Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. V měřeném místě je rychlost upravena obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích pro jízdu v obci, konkrétně v ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kde je uvedeno, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Obviněný nepopírá, že toto vozidlo řídil.

Z oznámení přestupku č. j. KRPZ-89174-1/PŘ-2018-150007, které vypracovala Policie České republiky, Krajské ředitelství Zlínského kraje, Odbor služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu, vyplývá, že policejní hlídka vozidlo zn. Hyundai ix35, RZ 4AI 3236 zastavila. V řidiči byl ztotožněn obviněný, ve vozidle byl sám. Do oznámení přestupku řidič uvedl, že podle subjektivního pocitu jel maximálně kolem 80 – 85 km/h. Oznámení přestupku, které s obviněným sepsali policisté na místě přestupku, je pouze prvotní informací o spáchání případného přestupku, ale neslouží jako důkaz ve správním řízení, stejně jako úřední záznam. Toto oznámení přestupku je však součástí spisového materiálu a pomáhá správním orgánům vytvořit si představu o průběhu silniční kontroly. Z vyjádření řidiče na oznámení přestupku ani z jiných podkladů ve spisovém materiálu nevyplývá, že by svůj subjektivní pocit, že jel 80 – 85 km/h, obviněný dokládal policistům důkazem, který neakceptovali.

Obviněný se hájí tím, že rychloměr RZ 4AI 3236 ve vozidle nefunguje správně a ukazuje nižší než skutečnou rychlost. Odvolací orgán v tomto odkazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 73/2009 - 78, ze dne 22. 10. 2009 [NSS 2163/2009], v němž Nejvyšší správní soud došel k závěru, že „(ř)idič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku podle smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. [200/1990 Sb.](#), o přestupcích, i tehdy, pokud k překročení maximální

povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.” Odvolací orgán poznamenává, že tato judikatura Nejvyššího správního soudu je konstantní a plně aplikovatelná i za účinnosti nového zákona o odpovědnosti za přestupky. Nadto obviněný v doplnění odvolání uvedl, že bude správní orgán po prohlídce vozidla informovat o stavu rychloměru, to se však nestalo ani ve správním řízení, ani v řízení odvolacím. Kromě toho se odvolací orgán domnívá, že obviněný za 25 let své řidičské praxe by již měl být schopen přibližně odhadnout, jakou rychlostí jede. Odvolací orgán na okraj poznamenává, že odhadl-li obviněný rychlost svého vozidla na 80 – 85 km/h, nijak to jeho vinu nesnižuje, naopak to svědčí o tom, že přestup spáchal nikoli nedbalostí, ale naprosto vědomě a úmyslně překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Nicméně vzhledem k tomu, že vyjádření obviněného v oznámení přestupku neslouží jako důkaz, a také s ohledem na zásadu zákazu *reformatio in peius* odvolací orgán nebude tento svůj názor dále nijak zohledňovat.

Obviněný namítá, že s ohledem na umístění domu č. p. 274 není vůbec jasné, kde se přestupek měl stát a kde byl umístěn radar. Dům č. p. 274 se nachází na jiné ulici, v jiné vertikální výšce a horizontálně cca 75 metrů od silnice I/50. Rovněž na charakter obce není zřejmé, zda se přestupek stal v zastavěné nebo nezastavěné části obce. Klíčovým důkazem ve věci je záznam o přestupku, snímek z měřiče č. 002372, neboť zde je zachycena nejen rychlost vozidla RZ 4A1 3236, ale i další informace. Ze záznamu o přestupku se podává, že stanoviště policejní hlídky s radarem bylo u domu č. p. 274, I/50. Odvolací orgán prostřednictvím internetového prohlížeče <https://mapy.cz> pořídil mapu obce Bystřice pod Lopeníkem se zachycením domu č. p. 274. Z této mapy vyplývá, že jakkoli mohlo být místo měření specifikováno přesněji, měřeno bylo v blízkosti domu č. p. 274.

Odvolací orgán v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52: *„Vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu a jeho nedostatečná specifikace ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku č. j. 9 As 80/2014 - 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 - 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 - 48, kde byla v rámci výroku vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). **V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.**“*

Podobné závěry lze nalézt např. i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 155/2016 – 37 nebo v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž Nejvyšší správní soud shledal jako dostačující vymezení místa „[...] na silnici I/15 v obci Chrámce [...]“, a to proto, že se jedná o úsek v délce přibližně 250 až 260 m. Přitom uvedl, že „[j]e nutno připustit, že **zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymežit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. [...] V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí**

o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“

Rovněž odvolacímu orgánu není známo, že by se nejvyšší dovolená rychlost v místě měření odchylovala od obecné úpravy nejvyšší dovolené rychlosti stanovené pro jízdu v obci a ani obviněný nic takového netvrdí. Dále odvolací orgán z internetového prohlížeče <https://mapy.cz> pořídil fotografii vjezdu do obce Bystřice pod Lopeníkem ze směru příjezdu obviněného. Z této fotografie je evidentní, že obviněný nemohl mít jakékoli pochybnosti o tom, že se nachází v obci. Za této důkazní situace tak odvolací orgán výslech zasahujících policistů považuje za nadbytečný a rovněž tak místní šetření.

Rovněž domněnka obviněného, že v nezastavěné části obce lze jet vyšší rychlostí, a to podle uvážení řidiče, je zcela zcestná. Odvolací orgán nemůže v této souvislosti nezmínit obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 68/2009-83 ze dne 31.3.2010, v němž je uvedeno, že *zákazová dopravní značka č. V 12c „Zákaz zastavení“ je opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. (...) Z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož porušení bylo stěžovateli dávano za vinu, jednoznačně plyne, že účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit mimo jiné i dopravními značkami. S ohledem na zásadu ignorantia legis non excusat se přitom nemůže ospravedlňovat, že neví, co daná značka symbolizuje a k čemu jej zavazuje. (...) Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit.“*

Jet v obci (typicky v nezastavěném území) vyšší rychlostí, než stanovuje obecná úprava provozu, musí umožňovat místní úprava provozu. Ust. § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu normuje, že místní úpravou provozu na pozemních komunikacích podle § 61 odst. 2 lze nejvyšší dovolenou rychlost podle odstavce 4 zvýšit, maximálně však o 30 km/h. Na silnici pro motorová vozidla se směrově oddělenými jízdními pásy lze zvýšit i nejvyšší dovolenou rychlost podle odstavce 3, maximálně však o 20 km/h. V místě měření však žádná taková místní úprava provozu nebyla, a proto bylo povinností obviněného se řídit obecnou úpravou provozu. Jakkoli se obviněný domnívá, že v místě měření by bylo optimální zvýšit nejvyšší dovolenou rychlost, jedná se v jeho případě pouze o úvahy teoretické. Jakýkoli znalecký posudek, který by se vyjadřoval ke vhodnému nastavení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě, nemůže mít dopad na vinu obviněného. Odvolací orgán proto i tento důkaz považuje za nadbytečný.

Tento znalecký posudek by neměl zásadní vliv ani na posouzení míry škodlivosti jednání obviněného. Je smutným faktem, že i kdyby místní úprava provozu maximálně využila mantinelů ust. § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu a umožňovala v místě měření jet rychlostí 80 km/h, obviněný by i takto upravenou nejvyšší dovolenou rychlost překročil minimálně o 10 km/h.

Odvolací orgán tak konstatuje, že správní orgán určil správnou právní kvalifikaci protiprávního jednání a zjistil skutkový stav v souladu s požadavky ust. § 2 a § 3 správního řádu. Odvolací orgán nemá žádné pochybnosti o tom, že obviněný svým jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty výše uvedeného přestupku.

Obviněný správnímu orgánu vytýká, že se konkrétně nevěnoval posouzení škodlivosti překročení rychlosti ve dvou skutkových podstatách překročení rychlosti. Zde odvolací orgán poznamenává, že předmětem tohoto přestupkového řízení je pouze jedno překročení rychlosti obviněným. Odvolací orgán shodně se správním orgánem zastává názor, že jednání obviněného v tomto konkrétním případě společenskou škodlivost představovalo. Pakliže se obviněný dopustil více překročení rychlosti, není to předmětem tohoto řízení, vcelku to však dokresluje obraz obviněného jako neukázněného řidiče.

Co se týče materiálního znaku přestupku, odvolací orgán uvádí, že zákonodárce při stanovení maximálních rychlostí pro jízdu v obci vycházel z předpokladu prevence všech účastníků silničního provozu, aby se zabránilo kolizím a dopravním nehodám v silničním provozu. Smyslem ustanovení maximální dovolené rychlosti pro jízdu v obci dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu je ochrana života, zdraví a majetku obyvatel obce a účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Obviněný byl povinen dodržet stanovenou maximální

rychlost v obci 50 km/h, aby mohl v případě zcela nečekaného výskytu chodce, cyklisty, zvířete apod., kritickou situaci řešit.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, obsahuje závěr, že: *„Přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích není normou, která by z formálních či šikanozních důvodů sankcionovala jinak nezávadné jednání řidičů motorových vozidel. Právě naopak, tento přestupek má za cíl chránit bezpečnost a zdraví všech účastníků silničního provozu, kteří jsou ohrožováni právě častým překračováním nejvyšší povolené rychlosti“.*

Odvolací orgán odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 106/2011-77, podle něhož platí, že: *„Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel, vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).“*

Dále je možno připomenout rozsudek téhož soudu č. j. 6 As 22/2005-55: *„Zákon o silničním provozu stanoví maximální dovolenou rychlost v obci, čímž chrání bezpečnost a zdraví obyvatel pohybujících se po komunikacích (či v jejich blízkosti) uvnitř obce. Překročením této rychlosti je porušen chráněný zájem, neboť při každé vyšší rychlosti než je 50 km/h není řidič schopen ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané vyšší koncentrací v obci“.*

Rozsudek ve věci sp. zn. 1 As 24/2013 posuzování existence materiálního znaku posunul ještě dále, když v něm soud konstatoval, že: ***Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto „laboratorních“ podmínek by bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrana života, zdraví a majetku (...). Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.***

Myšlenka obviněného, že zatímco ve skutkové podstatě „f4“ bude materiální znak naplněn zpravidla vždy, ve skutkové podstatě „f3“ to bude zpravidla ve většině případů, ovšem ve skutkové podstatě „f2“ s ohledem na konkrétní okolnosti přestupku nemusí být materiální znak přestupku vůbec naplněn, je zcela zcestná. Svědčí o tom, že obviněný své vyjádření a odůvodnění odvolání odněkud opsal, aniž by vůbec rozuměl podstatě věci. Jistě totiž nemohl myslet vážně, že pokud řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2.), je to méně nebezpečné, než když překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4.).

Ve vztahu k průběhu vedení správního řízení odvolací orgán považuje za klíčové posouzení, zda správní orgán mohl konat ústní jednání v nepřítomnosti obviněného, ačkoli obviněný se ze všech ústních jednání omluvil s odkazem na zdravotní těžkosti, což později doložil potvrzením o pracovní neschopnosti.

Judikatura Nejvyššího správního soudu z hlediska posuzování, zda ústní jednání mohlo probíhat v nepřítomnosti obviněného, vymezuje několik mantinelů. Jeden z nich je dán např. rozsudkem č. j. 6 As 25/2013 ze dne 21. 6. 2013, kde Nejvyšší správní soud shrnuje, „že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“

Dalším takovým mantinelem jsou pak rozsudky, které apelují na to, aby nepřítomnost účastníka nebyla posuzována čistě formálně, ale v celkovém kontextu řízení. Zmínit lze rozsudek sp. zn. 3 As 10/2013 ze dne 2. 5. 2013, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy správní orgán první omluvu obviněného vyhodnotil jako nenáležitou, ale uznal ji, ale druhou omluvu obviněného, ač se jednalo o důvod spočívající v pracovní neschopnosti doložený rozhodnutím o pracovní neschopnosti, neuznal a ústní jednání provedl v nepřítomnosti obviněného. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku připomíná, že účastníkovi řízení musí být umožněno, aby jeho věc byla projednávána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Je úkolem odvolacího správního orgánu, aby toto prověřil.

Stejně jako v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem odvolací správní orgán shledal, že obviněný měl zachována veškerá zmíněná práva. Obecně vzato měl možnost se důkladně seznámit se všemi podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a vznášet námitky, dostavit se k nařízeným jednáním a tam také využít práva účastníka a například navrhnout výslech svědků a klást jim otázky, případně navrhnout provedení důkazu, který dle svého tvrzení dokládá policistům.

Samozřejmě je třeba zodpovědět také otázku, zda obviněnému ve využití těchto možností bránil nějaký závažný důvod. Obviněný tvrdí, že takový důvod představoval jeho zdravotní stav. Při hodnocení, zda správní orgány objektivně posuzovaly omluvy z ústního jednání, Nejvyšší správní soud opakovaně vychází ze svého rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009. Podle tohoto rozsudku „důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku. Hodnocení tedy provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 As 90/2012, akcentoval, že pokud se aktivita obviněného v řízení omezila jen na zasílání omluv z ústního jednání, nevyvinul byť minimálně potřebnou součinnost ke své účasti na ústním jednání, přestože mu to správní orgán opakovaně umožnil, tak je podle Nejvyššího správního soudu za této situace oprávněně podezření správního orgánu, že obviněný svým jednáním jen oddaluje projednání přestupku s úmyslem dosáhnout zániku odpovědnosti za jeho spáchání.

Správní orgán obviněného dvakrát předvolal k ústnímu jednání a obviněný se z ústního jednání dvakrát omluvil, při čemž vždy se opakoval stejný scénář. Správní orgán nejprve obviněného předvolal k ústnímu jednání na den 12. 9. 2018, kdy obviněný si písemné vyhotovení převzal dne 3. 9. 2018. Obviněný se z ústního jednání omluvil emailem odeslaným dne 11. 9. 2018. Svoji omluvu odůvodnil nemocí, aniž by ji blíže specifikoval. Následně dne 17. 9. 2018 správnímu orgánu zaslal kopii potvrzení o pracovní neschopnosti ve dnech 10. 9. – 18. 9. 2018 vystavené MUDr. Daliborem Houfkem. Ani toto potvrzení neuvádělo bližší charakter nemoci.

Správní orgán omluvu obviněného uznal a nařídil ústní jednání na den 10. 10. 2018. Předvolání k ústnímu jednání bylo obviněnému doručeno dne 1. 10. 2018. Obviněný dne 9. 10. 2018 opět zaslal správnímu orgánu emailovou zprávu s omluvou a požádal o náhradní termín ústního jednání. Následně dne 15. 10. 2018 obviněný zaslal správnímu orgánu kopii potvrzení o pracovní neschopnosti ve dnech

8. 10. – 16. 10. 2018 vystavené XX. Ani toto potvrzení neuvádělo bližší charakter nemoci. Správní orgán tuto omluvu neuznal.

Správní orgán především obviněnému vytkl, že obviněný nikdy nijak nespécifikoval povahu svých zdravotních těžkostí, které mu bránily účastnit se ústního jednání. Se správním orgánem lze souhlasit, že potvrzení o pracovní neschopnosti dokládá neschopnost obviněného vykonávat pracovní činnost, pro kterou má sjednanou pracovní smlouvu, nepotvrzuje ale neschopnost obviněného účastnit se ústního jednání. Odvolací orgán konstatuje, že vzhledem k opakované omluvě byl správní orgán oprávněn pohlížet na druhou omluvu obviněného přísněji. Nicméně uvedl-li lékař, že obviněný není schopen se ze zdravotních důvodů dostavit do zaměstnání, těžko lze předpokládat, že je schopen se dostavit k ústnímu jednání a účelně hájit svá práva.

Přesto po posouzení všech okolností případu odvolacímu orgánu nezbyvá než konstatovat, že z hlediska možnosti dostavit se k ústnímu jednání dne 10. 10. 2018 obviněný neunesl břemeno důkazní. Ohledně důvodnosti omluvy tíží obviněného břemeno tvrzení i důkazní, je tedy především na něm, aby doložil důvodnost své omluvy. V obou předvoláních k ústnímu jednání byl obviněný poučen, že je nutno doložit doklad týkající se důvodu neúčasti na jednání a že důvody neúčasti na jednání musí být vždy řádně doloženy a věrohodně prokázány. Po správních orgánech nelze vyžadovat, aby si informace týkající se neúčasti obviněného na jednání dohledávaly samy. Nadto sám obviněný v emailu ze dne 9. 10. 2018 uvedl, že písemnou omluvu zašle spolu s PN, resp. lékařskou zprávou, správní orgán tedy mohl předpokládat, že zdravotní potíže obviněného bude specifikovat tato lékařská zpráva.

Odvolací orgán v tomto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 263/2016 ze dne 20. 4. 2017: „[32] Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. Jen taková omluva poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Možnost omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. ... [42] S námitkou stěžovatele, že zpřísnění požadavků na řádnou omluvu z ústního jednání se nedá použít zejména na omluvy podpořené rozhodnutím lékaře, soud nesouhlasí. Zpřísnování požadavků má za cíl zabránit obstrukcím a zbytečným průtahům v případě ústního jednání. Rozhodnutí o pracovní neschopnosti, které vzbuzuje pochybnosti (opakované vydání na den přesně anebo den předcházející nařízenému ústnímu jednání) není samo o sobě dostatečným.“

Kromě toho, a to odvolací orgán pokládá za podstatné, ani jednu z omluv obviněného nelze považovat za včasnou. Vzhledem k tomu, že správní orgán první omluvu obviněného uznal, bude se odvolací orgán zabývat pouze druhou omluvou, nicméně závěry zde uvedené lze vztáhnout i na omluvu první.

Obviněný byl na den 10. 10. 2018 předvolán k ústnímu jednání. Z potvrzení pracovní neschopnosti ze dne 8. 10. 2018 vyplývá, že obviněný byl rozhodnutím praktického lékaře XX uznán ode dne 8. 10. 2018 uznán dočasně práce neschopným. Ačkoli na předvolání k ústnímu jednání byl uveden nejen emailový, ale i telefonický kontakt na úřední osobu, která ústní jednání povede, obviněný ji bezodkladně neinformoval o své neúčasti na ústním jednání, tj. již v pondělí dne 8. 10. 2018, ale emailovou zprávu s touto informací zaslal až v úterý 9. 10. 2018 v 14:54 hodin. Je přitom všeobecně známo, že pondělí a středa jsou na úřadech v České republice úřední dny, kdy úřední hodiny jsou až do 17:00, obviněný měl tedy velkou šanci úřední osobu telefonicky zastihnout již v pondělí 8. 10. 2018, rovněž emailovou zprávu by si úřední osoba přečetla buď téhož dne, nebo následující den ráno. Naopak, úterý není úředním dnem, takže zaslal-li obviněný svoji omluvu až dne 9. 10. 2018 odpoledne, vystavil se riziku, že si oprávněná úřední osoba tuto zprávu přečte až v den nařízeného ústního jednání 10. 10. 2018. Této skutečnosti si obviněný musel být vědom.

Pro posouzení důvodnosti omluvy navíc správní orgán nezbytně potřeboval výše zmíněnou lékařskou zprávu nebo minimálně potvrzení o pracovní neschopnosti. Zaslal-li obviněný správnímu orgánu potvrzení o pracovní neschopnosti poštou až dne 15. 10. 2018, ačkoli je měl ve své dispozici již dne 8. 10. 2018, nelze hovořit o tom, že tak učinil bezodkladně. Navíc je s podivem, že v době, kdy není nic snazšího než potvrzení o pracovní neschopnosti naskenovat nebo vyfotit mobilním telefonem a zaslat

jako MMS nebo přiložit jako přílohu k emailu z pohodlí domova, obviněný preferuje zaslání kopie potvrzení o pracovní neschopnosti poštou.

Svým přístupem totiž obviněný fakticky znemožnil, aby správní orgán obdržel jeho omluvu včetně potřebných podkladů před nařízeným ústním jednáním a mohl tak vyhodnotit důvodnost omluvy.

Odvolací orgán nezpochybňuje existenci důležitého důvodu, který obviněnému bránil v účasti u ústního jednání dne 10. 10. 2018. Chybí však vysvětlení, proč obviněný o svém zdravotním stavu neinformoval správní orgán telefonicky ihned po návštěvě lékaře. Obviněný měl použít co nejefektivnější a nejrychlejší způsob, který by vedl k tomu, že se správní orgán o jeho nemožnosti účastnit se ústního jednání dozví co nejdříve.

V tomto odvolací orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2013 č.j. 9 As 101/2012 - 63, kdy judikoval, že **„správní orgán nemůže vycházet z omluvy, o níž ani neví. Je věcí obviněného z přestupku, jakou formou svou omluvu správnímu orgánu sdělí. Zákon jej v tomto směru nijak nelimituje a přichází tak v úvahu nejrůznější formy jejího sdělení, např. poštou, e-mailem, faxem, telefonicky, osobně, prostřednictvím k tomu pověřené osoby atd. Lze však po obviněném z přestupku žádat, aby volil natolik spolehlivý způsob sdělení omluvy, že bude zaručeno, že se o omluvě správní orgán skutečně dozví. To správnímu orgánu v rámci možností napomůže minimalizovat jinak zbytečně vynaložené náklady na ústní jednání, které se nakonec konat nebude, a to např. tím, že předvolaní svědci budou moci být předem zpraveni o odročení jednání, nebo tím, že kapacity správního orgánu nebudou blokovány ve vztahu k ústnímu jednání, které se vůbec neuskuteční.“**

Obviněný si ani dodatečně neověřil, že e-mailová zpráva správnímu orgánu skutečně došla a správní orgán jeho omluvu skutečně akceptoval, ač nebylo nic jednoduššího než oprávněné úřední osobě zatelefonovat. Obviněný ani správnímu orgánu nenavrhl nový termín ústního jednání, který by mu vyhovoval, pouze jej požádal o stanovení nového termínu. Neučinil-li tak, nelze než uzavřít, že obviněný nejednal s dostatečnou procesní obezřetností. Jinak je totiž třeba posuzovat „bezodkladnost“ v situaci, kdy není obava z toho, že se omluva dostane ke správnímu orgánu včas, a jinak tehdy, pokud otálení se sdělením omluvy, byl i o jeden den, významně snižuje předpoklad, že se oprávněná úřední osoba o omluvě dozví ještě před ústním jednáním.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10. 2012, č.j. 1 As 116/2012 **„za včasnou lze považovat pouze takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání a která současně správnímu orgánu došla nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením jednání přihlídnout. Výjimkou z tohoto postupu by byl pouze závažný důvod pro to, aby byla akceptována i omluva pozdější. Za takový důvod je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu třeba považovat například náhlé onemocnění, hospitalizaci, úraz, upoutání na lůžko a podobně. V případě těchto objektivně závažných důvodů je akceptovatelná i následná omluva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66).“**

Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III ÚS 68/97 vyslovil, že: **„Zásad spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) se proto nemůže dovolávat ten účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci), který, ač řádně a zavčas (§ 115 odst. 2 o. s. ř) o jednání obecného soudu (jiného orgánu veřejné moci) uvědoměn, toto jednání zmeškal, a to pro příčiny tkvící v jeho nedostatečné procesní obezřetnosti, nebo ten, kdo řádně a včasné uplatnění svých procesních práv zanedbal; totéž platí i v případech, spočívá-li nedostatek procesní aktivity či obezřetnosti na straně advokáta, jehož si účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci) zvolil a který za řádný výkon převzatého zastoupení podle zákona a pravidel svého povolání odpovídá“** (obdobné stanovisko zaujal Ústavní soud i v usnesení ze dne 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/02).

Přezkoumáním spisového materiálu odvolací orgán neshledal, že by konáním ústního jednání v nepřítomnosti obviněného bylo porušeno právo obviněného být slyšen a vyjádřit se k věci. V obou předvoláních bych obviněný poučen o tom, že na závěr ústního jednání má možnost vyjádřit se k jeho podkladům, spisový materiál mu byl po celou dobu řízení k dispozici, nebyl zde proto důvod, proč by jej měl správní orgán opětovně vyzývat k seznámení se k podklady pro rozhodnutí. Obviněný však této možnosti nevyužil.

V této souvislosti odvolací orgán odkazuje na již citovaný rozsudek NSS 9 As 263/2016: „Stěžovatel se mýlí, pokud tvrdí, že právě ústní jednání má sloužit k označení důkazů a že pokud správní orgán rozhodl bez něj, rozhodl v rozporu se zákonem. Dle § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy. Stěžovatel se dozvěděl o zahájení řízení již ze záznamu o přestupku, tedy několik okamžiků po spáchání přestupku, neboť při sepisování záznamu vyjádřil svůj nesouhlas s naměřenou rychlostí a podepsal se. Následně byl opakovaně předvolán k ústnímu jednání. Měl tedy možnost navrhnout či označit důkazy ve svůj prospěch během celého správního řízení, které trvalo několik měsíců. Vlastní pasivita jde k jeho tíži. Usnesení, kterým by došlo k časovému omezení pro činění návrhů účastníků, nebylo správním orgánem vydáno. Jak je již uvedeno výše, lze vést přestupkové řízení bez přítomnosti obviněného z přestupku za určitých podmínek. V posuzovaném případě byly naplněny, proto nelze hovořit o vydání rozhodnutí v rozporu se zákonem.“

Vzhledem k tomu, že řízení se již nachází ve fázi odvolacího řízení, tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí, odvolací orgán naprosto netuší, na jakou jinou fázi obviněný čeká, aby rozvedl a doplnil své námítky. Způsob předkládání informací a prezentace námitek svědčí ze strany obviněného o nevhodném taktizování, do čehož zapadá i způsob jeho omlouvání z ústního jednání. Je pravdou, že obviněný má právo jakkoli procesně taktizovat, což v sobě zahrnuje i maximální využívání procesních předpisů, včetně obstrukcí a průtahů v řízení, to ale neznamená, že správní orgány by měly jednat vždy tak, jak účastník řízení požaduje a kam tímto procesním taktizováním míří. Řečeno slovy soudce JUDr. XX mladšího: „Strana má právo dělat advokátské triky a soud má právo si jich nevšimnout“.

Odvolací orgán nepovažuje za nutné ve věci nařizovat ústní jednání. Přestupkové jednání obviněného je dostatečně zřejmé z již učiněných důkazů, kdy odvolací orgán v reakci na odvolací námítky důkazní materiál ještě doplnil. Odvolací orgán se neztotožnil s názorem obviněného, že pro objasnění skutkového stavu je nutné vyslechnout zasahující policisty jako svědky, když ani v odvolání obviněný blíže neupřesnil, jaký že to zásadní důkaz policistům dokládal.

Odvolací orgán ani nezjistil jiné pochybení správního orgánu v průběhu vedení správního řízení v prvním stupni takové závažnosti, aby postupem správního orgánu byl obviněný zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Co se týče druhu a výše správního trestu uloženého obviněnému, dospěl odvolací orgán k závěru, že správní orgán při jejím ukládání postupoval rovněž v souladu s právními předpisy. Za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu se podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uloží pokuta od 5 000 do 10 000 Kč a podle ust. § 125c odst. 6 zákona o silničním provozu ještě i zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Podle ust. § 37 přestupkového zákona se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku, k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užítky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, u pokračujícího, trvajícím a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání. Příslušné úvahy správního orgánu na toto téma jsou pak rozepsány na straně 3 a 4 odvoláním napadeného rozhodnutí.

Jak blíže rozvedl správní orgán, obviněný spáchal přestupek v obci, kdy v blízkosti místa spáchání přestupku se nachází autobusová zastávka, lze zde tedy očekávat zvýšený pohyb chodců. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 40 km/h obviněným spadá na samou spodní hranici přestupku podle ust.

§ 125 odst. 1 písm. f) bod 2 a tomu také odpovídá správní trest, uložený správním orgánem v minimální výměře.

Je potřeba zdůraznit, že okolnosti, které odůvodňují mimořádné snížení výměry pokuty pod zákonnou výměru podle ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, nejsou okolnostmi, kterými by se měl správní orgán automaticky ex officio zabývat v rámci určování druhu a výměry správního trestu podle ust. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a verbalizovat je v odůvodnění výše pokuty. Jak je evidentní již z názvu § 44 „Mimořádné snížení výměry pokuty“, jedná se o záležitost spíše ojedinělou, která vyplyne ze specifických okolností případu, a záleží pouze na uvážení správního orgánu, jestli k tomuto kroku přistoupí. Kromě toho zákonodárce i při mimořádném snížení výměry pokuty akcentoval veřejný zájem na potrestání pachatele, neboť podle ust. § 44 odst. 2 pokuta musí být uložena alespoň ve výši jedné pětiny dolní hranice sazby pokuty stanovené zákonem.

V projednávané věci odvolací orgán neshledal, že by zde bylo na místě mimořádné snížení pokuty a ani obviněný nepřednesl žádné konkrétní důvody, které by mimořádné snížení výměry pokuty odůvodňovaly.

Lze jen vyjádřit naději, že sankce pokuty v částce 5.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a 5 bodů v bodovém hodnocení řidiče budou pro obviněného v jeho případě dostatečně důraznou a pochopitelnou motivací, aby přistupoval k řízení motorového vozidla zodpovědněji a ohleduplněji, když k tomu nestačí již jen vědomí nebezpečnosti takového jednání pro ostatní účastníky silničního provozu i pro něj samotného, a nadto ještě hrozba zákazu řízení všech motorových vozidel. Ve výroku o správním trestu tak odvolací orgán rovněž neshledal důvodu ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Odvolací orgán se neztotožňuje s názorem obviněného, že ve výroku o sankci mělo být uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih. Odvolacímu orgánu je známo, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55 záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu má charakter trestu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nicméně nelze nad rámec stávající právní úpravy při respektování čl. 39 a čl. 38 Listiny dovozovat, že záznam stanoveného počtu bodů je trestem, s nímž by měly být spojovány veškeré trestněprávní důsledky, neboť záznam bodů není výsledkem žádného správního řízení, není zákonem stanoveným trestem za porušení dispozice konkrétní právní normy, který by bylo možno uložit výrokem správního rozhodnutí, kterým jedině lze ukládat práva a povinnosti ve veřejné správě, a to při zachování pravidel spravedlivého procesu (srov. odlišné stanovisko podle § 55a s. ř. s. k odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55).

Názoru, že není nutné uvádět ve výroku rozhodnutí počet bodů, který je spojen s vyslovením viny za konkrétní dopravní přestupek, se Nejvyšší správní soud přidržel i ve své pozdější judikatuře: „*Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku, jež by stěžovatelka podle svých slov i přivítala.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016).

Dle názoru odvolacího orgánu výše uloženého správního trestu je svým rozsahem způsobilá k naplnění své preventivní, sankční a výchovné funkce, jakož i zásady legitimního očekávání obsažené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán má dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Nicméně výroky obviněného svědčící o základní neznalosti úpravy nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v obci, vzbuzují v odvolacím orgánu oprávněné pochybnosti, zda je účast obviněného jakožto řidiče bezpečná pro ostatní účastníky silničního provozu i pro něho samotného. Odvolací orgán proto dává

správnímu orgánu na zvážení, zda není u obviněného na místě přezkoušet jeho odbornou způsobilost podle ust. § 97 zákona o silničním provozu v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění podle ust. § 94 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

Pokud jde o náklady řízení, ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona stanoví, že občanovi, který byl uznán vinným ze spáchání přestupku, se uloží povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku, když výše nákladů řízení je paušální částkou, jež je dána vyhláškou Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a činí 1.000 Kč. Odvolací orgán stejně jako správní orgán neshledal žádnou okolnost, pro kterou by bylo možno od uložení povinnosti Zbyňku Víchovi nahradit náklady řízení zcela nebo zčásti upustit.

IV.

Přezkoumáním podaného odvolání tedy odvolací orgán nezjistil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení správním orgánem vydaného rozhodnutí a zastavení řízení. Přestupek byl zjištěn dostatečně spolehlivě a jeho spáchání bylo jednoznačně prokázáno. Rovněž i správní trest za tento přestupek byl uložen zcela v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán došel k závěru, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že je v souladu s veřejným zájmem, současně není v rozporu s právními předpisy a ani není nesprávné, rozhodl odvolací orgán tak, že odvolání obviněného XX zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil.

Poučení:

Podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

JUDr. Anna Kůrková
úředník odboru dopravy
a silničního hospodářství

Vyhotovuje se:

1 x XX, nar. xxxx, xxxx – do vlastních rukou
1 x spis Městský úřad Uherský Brod – po nabytí právní moci
1 x spis KÚZK

Poučení o dalším postupu – důležité !!!

Podle ust. § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, **držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí**, kterým mu byl příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.

Podle ust. § 94a odst. 2 téhož zákona je obviněný XX povinen **odevzdat svůj řidičský průkaz** orgánu evidence řidičů (Městský úřad Uherské Hradiště) a to **do 5 pracovních dnů** ode dne, kdy nabylo právní moci toto rozhodnutí – tedy od okamžiku doručení. Nesplnění této zákonné povinnosti může být kvalifikováno jako přestupek neodevzdání řidičského průkazu podle ust. § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, za který lze uložit **pokutu od 2.500,- do 5.000,- Kč.**

Po uplynutí poloviny výkonu správního trestu zákazu činnosti lze Městský úřad Uherský Brod – Odbor správní požádat o upuštění od zbytku výkonu správního trestu zákazu činnosti. Pokud této žádosti jmenovaný správní orgán vyhoví, je nutné ještě u orgánu evidence řidičů – v daném případě Městského úřadu Uherské Hradiště - zažádat o vrácení řidičského oprávnění a vyzvednout si řidičský průkaz.

Výkon činnosti, která byla zakázána rozhodnutím soudu nebo správního orgánu, v daném případě řízení motorových vozidel jakékoli skupiny, se posuzuje buď jako **trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí** (§ 337 odst. 1 písm. c) trestního zákona), případně jako **přestupek řízení bez řidičského oprávnění** (§ 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu). Za takovéto jednání hrozí v případě trestného činu trest odnětí svobody až na tři roky, peněžitý trest v denní výměře až 50 000,- Kč po dobu až 730 dnů nebo zákaz činnosti v rozmezí 1 - 10 let. V případě přestupku pak pachatel hrozí správní trest zákazu činnosti v rozmezí 1 - 2 let spolu s pokutou ve výši 25 000,- Kč – 50 000,- Kč. Do bodového hodnocení řidiče jsou pak vždy připisovány čtyři body.